

ת"פ 53803/05 - מדינת ישראל נגד קונסטנטין קוגן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 19-05-53803 מדינת ישראל נ' קוגן(עוצר)

בפני כבוד השופט דניאל פיש
מטעם מדינת ישראל
נגד קונסטנטין קוגן (עוצר)
נאשימים

החלטה

1. בפני בקשה מטעם המבוקש- הנאשם, להגנה מן הצדק לפי סעיף 149(9) לחוק סדר הדין הפלילי, נוכח אכיפה בררנית. עוד נטען כי הנאשם זכאי לסייע מכח דוקטרינה הביקורת המנהלית בפליליים וכי המאשימה חרגה מהנהלית פרקליט המדינה המחייב אותה בדבר המקרים בהם אין לייחס את עבירות השוד אלא עבירה של דרישת נכס באזויים. לטענת הנאשם, בהינתן שני סעיפי אישום דומים המתאיםים למסכת העובדית שבסכמת האישום, בהתאם למבחן הילימה שנקבע בפסקיקה, מוטלת על התביעה חובה לגבות הנחיה ביחס למידיניות העמדתה לדין בכל אחד מסעיפי האישום ובהעדר הנחיה כאמור או נסיבות מיוחדות, חלה עליה חובה לבחור בסעיף האישום המקל לצורר העמדתה לדין. נטען כי בית המשפט סמכות להתערב בבחירה סעיף האשמה במקרים המתאיםים. נטען כי המבחן המركזי לבחירת סעיף האישום הוא מבחן הילימה אך לעיתים הוא אינו מספיק ויש לגבות הנחיות. מקום שלא גובשו הנחיות, יש לבטל את האישום המחייב. נטען שהחובה לקבוע הנחיות הוכרה בפסקת בית המשפט העליון (רע"פ 3676/08 זנו נ' מדינת ישראל (נבו 27.7.2009)). עוד נטען שבハウדר הנחיות לא ניתן לשולב את הטענה שההחליט להעמיד לדין בגין עבירה מסוימת, לא כל שכן כאשר מדובר בעבירה המחייבת הפגיעה בזכויות הנאשם, חוטאת בחוסר שוויון ואף שירוטית מעצם טيبة. ב"כ הנאשם הפנה לפסקיקה בהקשר זה. נטען כי חובת המידיניות וכל הפרשנות לטובות הנאשם (המעוגן בסעיף 34כא לחוק העונשין) מחיבבים בחירה בסעיף האישום המקל.

2. לטענת הנאשם, "יחס עבירה של שוד במקורה דין מנוגד להנחיית הפרקליטות מחודש יוני 2014 באשר למידיניות ההעמדת לדין בעבירות שוד ותקיפה לשם גניבה שהוצאה בפני בית משפט ואוזכרה במ"ת 16-05-55219 מדינת ישראל נ' בוסקילא (16.6.2016). נטען כי סטייה מההנחיות, מעבירה את הנטול לכתחזית התביעה להוכיח שסתמה ממדיניות מטעמים סבירים וראויים. ב"כ הנאשם הפנה להנחיית פרקליט המדינה לפיה לפחות במקרים בהם מידת האלים הינה בדרגה נמוכה, יהיה ניתן להגיש כתבי אישום בבית משפט השלום בעבירה של תקיפה לשם גניבה זאת בתיקים 3 תנאים מצטברים: האלים הינה בדרגה נמוכה; נגע העבירה אינה קטין או חסר ישע וערך הנכס שנגנבו איינו עולה על כמה אלפי שקלים. נטען שישום סביר ומידתי של ההנחייה מביא למסקנה שלא היה מקום להעמיד את הנאשם לדין בעבירות שוד. צוין שה坦נים להנחיית פרקליט המדינה מתקיים במלואם: האיים לא הטיל אימה ממשועות כנדרש בהנחייה, פקידת הבנק אינה קטינה או חסרת ישע והסכום שנלקח הוא 1,850 ל"ן. ב"כ הנאשם הפנה לדוגמאות מהפסקיקה בנוגע לאפליה בהעמדת לדין, שם לטענתו בנסיבות דומות המאשימה "יחסה עבירה של דרישת נכס באזויים בהעדר רכיב מובהק של אלימות. נטען עוד שאין צורך בשמיית ראיות כדי

3. המאשימה מתנגדת לבקשתה. לטענה, בחירת סעיף העבירה היא פרורוגטיבה המוסורה לסמוכותה ולשים על דעת רשותות התביעה. נטען שבהתאם להלכת בית המשפט העליון, בתי המשפט לא יתערבו בבחירה סעיף העבירה המיוחסת בכתב האישום, אלא במקרים קיצוניים וחמורים, שתיק זה אינו נמנה עליהם. נטען כי נטל הוהכה של טענת הגנה מן הצדך רובץ על הנאשם וכי הנאשם לא עמד בנטל ואין בטענותיו לסתור את חזקת התקינות המנהלית. עוד נטען שאין לקבל את טענת הנאשם בגין לדוקטרינת הביקורת המנהלית. נטען שאין זה השלב הדינומי בו ניתן לחושף את בית המשפט לחומר הרاءות בתיק, אך ניתן ללמידה על המקירה מעובדות כתוב האישום שאין שניות בחלוקת כגון- שאיורו השוד כלל תכנון מוקדם מצד הנאשם; תוכן הפטק שככלו איזום ביצוע מעשי אלימות באדם/נכס להשגת הדבר הנגניב; התנהגות הנאשם בגין התנהגות הקורבן. באשר לטענת אכיפה בררנית נטען כי רשותות התביעה נהנות, ככל רשותותisdiction אחרת, מחזקת התקינות של המעשה המנהלי. נטען שבהתאם לפסיקה, אין בית המשפט שם עצמו תחת רשותות התביעה וככללו שומה על בית המשפט להימנע מהתערבות בשיקול דעתה של רשותות התביעה, אף אם הוא סבור שnitnit היה להאים בעבירה אחרת. נטען שדברים אלו נכונים ביותר שעת, בהינתן פרטים ומידע שאיןם מצויים בשלב זה בחזקת/ידיעת בית המשפט ואינם ניתנים להציג טרם מתן הכרעת הדין. עוד נטען כי יש לדחות את הטענה בדבר סטייה מהנהלית פרקליט המדינה מאחר ואין בנמצא הנהלית פרקליט מדינה בנושא. נטען שב"כ הנאשם הפנה לסיקום דין פנימי של רשותות התביעה שאין עולה כדי הנהלית פרקליט מדינה. עוד נטען שהחלק הארי בפסק הדין אליו הם הפנה ב"כ הנאשם עניינים בתיקים בהם הוגש כתבי אישום בבית משפט השלום, בנסיבות שונות מלוא הרלוונטיות לתיק זה. ב"כ המאשימה הותיחס לפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם ובבהיר מדוע אינה מתאימה למקירה דין ואף הפנה לדוגמאות מהפסיקה בהם יוחסה עבירות שוד ולא דרישת נכס באיזומים.

4. דין הטענות המקדימות להידחות. בחירת סעיפי העבירה המיוחסים לנאים, במסגרת כתוב האישום, הינה פרורוגטיבה המוסורה לרשותות התביעה בהתאם לשיקול דעתה, כל עוד יש בידיה הרاءות להוכיח את אשמת הנאשם בעבירות המיוחסות לו. בית המשפט יטה להתערבות, רק במקרים חריגים וקיצוניים. לא התרשם מהמקירה שבפני עונה על כך. נטל השכנו מוטל על הטוען לאכיפה בררנית וה הנאשם לא עמד בנטל זה ולא סתר את חזקת התקינות המנהלית, שעה בה לא הוכיח שבמקרים דומים התקבלו החלטות שונות מלוא במקירה הספציפי שלו. בנוסף, לא הוכח שהגשת כתוב האישום בעניינו של הנאשם, עומד בסתרה מהותית לעקרונות הצדקה והגינות משפטית, כנדרש בסעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי. התביעה מוחזקת כמו שמלאת את תפקידה במקצועיות ומומחיות ואף בהגינות. העלתה הטוענה של אכיפה בררנית מחייבת את הנאשם להוכיח שהאבחנה שיצרה התביעה בין לבין אחרים אחרים הנמנים עם אותה קבועות שווין היא שרירותית, מפללה או שביסודה שיקולים זרים. במקרה דין הנאשם לא הוכיח זאת ואף לא טען לדzon, הטיה או חוסר תום לב, טענה היכולה להקים טענה של אכיפה סלקטיבית. עוד אצ"ן באשר להנחה שהינה לטענת המאשימה- סיקום דין פנימי, כי אף לפיה הגשת כתבי אישום בגין סעיפים מסוימים תעשה רק בעת קיומם של התנאים המצביעים שפורטו ומסכים אני עם עמדת המאשימה לפיה להשפעת האירוע על הקורבן יש חשיבות גבואה, כאשר מראות עולה כי התנהגותה של פקידת הבנק לוותה בbbc' והלמ', כאשר לדבריה כמעט והתעלפה ועל כן מוקדמת טענת הנאשם לפיה האלים או האים קלים בחומרתם. זאת ועוד, לטענת המאשימה, סך של 1,850 ₪ עונה על הגדרתו ככמה אלפי ₪ כנדרש. לאור כל האמור לעיל, נראה כי יחש עבירות השוד לנאים נעשתה במקירה זה לאחר הפעלת שיקול דעת ומתן משקל ראוי לככל השיקולים

ולמכלול הראות שעומדות בבסיס כתוב האישום ועל כן הטענות המקדימות של הנאשם נדחות.

דין יתקיים בנסיבות הצדדים ביום 12.11.19 בשעה 09:00.

המציאות תזמן את הנאשם באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תש"פ, 22 אוקטובר 2019, בהעדך
הצדדים.